

Маймуната добръ разбрала, че тя не би могла да сѣди човѣцитѣ, затова намислила да сѣди само животнитѣ. Ето защо тя обявила, та мало и голѣмо отъ животинското царство ознали, че маймуната вече става сѣдия на всички животни.

Тъкмо прѣзъ това врѣме въ гората се карали единъ вълкъ и една лисица зарадъ една тлъста кокошка. Като не могли да си я раздѣлятъ, лисицата казала:

— Хайде да отидемъ на сѣдъ при маймуната!

Вълкътъ се съгласилъ. Отишли, па занесли и кокошката.

Маймуната си турила очилата. Взела сѣдийското перо въ уста. Застанала помежду имъ съ кокошката въ рѣцѣ... Кокошката се много харесала на маймуната... Слѣдъ това сѣдията-маймуна се замислила малко, па казала:

— За тази работа сте виновни и двама, защото сте прѣсвоили *чужда* кокошка. Азъ имамъ право да осѣдя и двама ви на смъртъ, но за сега ви прощавамъ... Идете си!...

Вълкътъ се зачудилъ, постоялъ още малко, па проговорилъ:

— А кокошката?

— Тя остава за сѣдебни разноски, казала маймуната.

Вълкътъ и лисицата се опжтили къмъ гората.

— Ще ходимъ ли да се сѣдимъ и при други сѣдия? попитала лисицата.

— Нѣма вече нужда, отговорилъ вълкътъ.

— И азъ тѣй мисля, куме. По-добръ е гладенъ сговоръ, отколкото тлъсти сѣдебни разноски, казала лисицата и изчезнала въ блискитѣ горски пуциняци.